

Ελένη Σαραντίτη

«Η γλώσσα μας είναι ο λαός μας. Ο απ' αιώνος θαλασσινός»

Πολυβραβευμένη και πολυδιαβασμένη συγγραφέας διηγημάτων και ιστορικών μυθιστορημάτων για παιδιά και ενήλικες, η Ελένη Σαραντίτη μας μιλά για τη βατικιώτικη καταγωγή της, την άρρηκτη σχέση του ελληνικού πολιτισμού με τη θάλασσα, τις προκλήσεις που αντιμετωπίζει σήμερα η χώρα μας, αλλιά και για τη σύγχρονη πειρατεία, που αποτελεί καμβά του τελευταίου βιβλίου της

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: ΕΥΑ ΚΟΥΤΡΑ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΣΤΕΛΛΑΚΗΣ

Κυρία Σαραντίτη, μιλήστε μας για τα πρώτα σας χρόνια, τα παιδικά, στη ναυτοπολιτεία του Καβοβαλλά...

«Γεννήθηκα στη Νεάπολη Λακωνίας. Τόπος θαλασσινός. Με προαιώνιους δεσμούς με τη θάλασσα. Να φανταστείτε ότι τότε φοιτούσαν δώδεκα αγόρια στο γυμνάσιο. Από αυτά, τα εννέα έγιναν ναυτικοί και από τα κορίτσια, τρία τράβηξαν για τους θαλασσινούς δρόμους, δύο έγιναν ασυρματίστριες και μία θαλαμηπόλος. Τέλος, άλλες αγαπήθηκαν και παντρεύτηκαν θαλασσινούς.

Γεννήθηκα στην Κατοχή. Δύσκολα χρόνια, βέβαια, που προσωπικά δεν τα βίωσα, διότι και νήπιο ήμουν και η επαρχία δεν υπέφερε όσο τα αστικά κέντρα, αλλά και με περιέβαλλε μια μεγάλη και

αγαπημένη οικογένεια. Ο πατέρας ήταν ναυτικός και μας έπαιρνε τα καλοκαίρια στα ταξίδια μαζί του. Ταξίδια ονειρεμένα. Εσύ, ο ουρανός, η θάλασσα και ο Θεός, στη θεία ησυχία. Κάπου κάπου κανένα δελφίνι. Τους ρίχναμε φέτες ψωμί κι εκείνα έσπευδαν χαμογελώντας. Δεν χαμογελούν τα δελφίνια; Ε, εμένα μου χαμογελούν ακόμη και σήμερα. Το καϊκι μας, ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ή ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΗΣ το όνομά του, μετέφερε στον Πειραιά προϊόντα του τόπου μας ή κουβαλούσε στη Νεάπολη προϊόντα από τα νησιά. Θυμάμαι, πηγαίναμε στη Σίφνο να πάρουμε τσουκάλια και σαμνιά. Στη Σαντορίνη φάβα και κρασί, στη Σύρο λουκούμια κι εκείνη τη θαυμάσια γραβιέρα της. Ήταν πολύ αγαπημένη η οικογένειά μου. Και μεταξύ μας οι συγγενείς, και με τους γείτονες. Ό,τι κουβαλάω καλύτερο είναι από ε-

κείνα τα χρόνια. Από εκείνες τις αγάπες. Τα καλοκαίρια βγαίναμε έξω στους κήπους, στις πεζούλες, στα μπαλκόνια ή στα πεζοδρόμια. Ως τα μεσάνυχτα καθόμασταν και ακούγαμε φοβερές, φοβιστικές και τρομερές ιστορίες από τις γιαγιάδες και τους παππούδες. Τι νεράιδες, τι γοργόνες, τι πειρατές! Αλλά και ιστορίες εύθυμες και σκανταλιάρικες. Οπωσδήποτε και παραμύθια λαϊκά. Και ακουγόταν σιγανά στο τέλος κάποιο δημοτικό τραγούδι. Πάντα με ερωτευμένους, κυνηγημένους από κάποιον σκληρόκαρδο· πλην όμως η αγάπη νικούσε στο τέλος. Και η γενναιοφροσύνη.

Όταν φυσούσε πολύς ο νοτιάς, και ορμούσε μέχρι τους κήπους ή τα πεζοδρόμια η θάλασσα, και αν απουσίαζαν οι πατεράδες ή τα μεγάλα αδέρφια –στα ταξίδια τους βέβαια–, ένας άνθρω- ➤